

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

KVINDELIG FREMSKRIDTSFORENING.

Nr. 37.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 13. September 1891.

IV. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Nogle Rettelser til Artiklen Undervisning i Fransk

i „Hvad vi vil“
af Søndagen den 23de Avgust.
Af *Mélanie Borring.*

Den altfor rosende Omtale, jeg gentager det, som den ærede Redaktion af „Hvad vi vil“ har skænket min Gerning som Lærerinde i Fransk i København, og hvorved denne fremdrages for Offenheden, tvinger mig til at bede om Plads i det ærede Blad for nogle rettende Indsigelser.

— Det er urigtigt at kalde mig *Lærd*, jeg er det ikke og attraar ikke denne af saa mangen „*bas bleu*“ eftertragtede Betegnelse.

Ingen Dansk kan bedre end jeg selv bedømme min Kundskab i Fransk, fordi ingen kan korrekt bedømme et Læsestudium, hvis fineste Detailler ligger udenfor dens særlige Viden; og jeg véd det med Vished, ingen Dansk har haft de særlige Forhold, der fra spædest Alder *) skænkede mig det

mest uforfalskede Materiale til mit senere Livsstudium og derfor i ung Alder stillede mig som et uafviseligt Kald, jeg maatte følge, den Opgave at vaage over korrekt Undervisning i Danmark i det for den aandelige Vækst saa betydningsfulde franske Sprog*). — Men Fader var tro i dette Kald til sin Død, jeg haaber, at den gode Gud, som gav mig Forholdene og Evnerne, ogsaa vil skænke mig Aands- og Legemskraft til at virke i dette mit Kald indtil Døden. Skal jeg end ikke opleve Sandhedens Sejr over al Humbug i Undervisningen her hjemme, da dør jeg dog i tryk Forvisning om, at Gud giver Sandheden Sejren til sin Tid. Kampen var altid haard mellem Sandhed og Løgn; men Løgnerne bukkede dog under omsider. Med den Sandhed for Øje, at Skolen og Lærerne er til for Børnene og ikke Børnene til for Skolen og Lærerne, og med Forstaaelsen af, at Børnenes aandelige, sunde, sande og harmoniske Udvikling dog efter alt bliver det afgørende med Hensyn til den Plads, Nationen for Fremtiden skal indtage blandt Samtidens Nationer, vil Staten om-

sider blive sig sit uafviselige Ansvar bevidst. Den vil forstaa, at den ikke tør hverken være uvidende om eller famlende overfor, hvad der er pædagogisk sandt eller usandt. Dens Repræsentanter vil forstaa Nødvendigheden af selv at være nøje bekendte med ethvert betydningsfuldt Fremskridt: kende Fremskridtet i dets inderste Kerne*). Staten vil da selv overtage Uddannelsen af Lærerne for alle Undervisningsgrader i Landet og selv vaage over, at Methoderne er svarende til de af Nutiden stillede, voksende Undervisningskrav, overfor hvilke de gammeldags Metoder ikke er fyldestgørende. Den vil vide, at for at faa det fornødne og tidsvarende Lærerpersonele, maa den først sikre sig Lærere til Uddannelse af Lærere med moderne Metoder, saaledes som sket er i Frankrig, der for Tiden er det Land, i hvilket Undervisningen staar højest. Jeg har understreget dette, fordi jeg véd, at det netop er, hvad man i Reglen ikke aner i Danmark og hvad de i Amerika, Tyskland eller Schweiz uddannede Lærere tror at kunne bestride. Men for at bestride en offentlig udtalt Paastand af saa alvorlig Betydning for hele Landet, er det ikke nok at hviske bag min Ryg i Krogene; jeg taler altid højt og aabent. — Hvorfor har man aldrig besvaret denne af mig, i energiske Artikler i „*Dagbladet*“ af Januar 1885, og senere i „*Nationaltidenden*“, bestemt fremsatte Paastand?

Man har troet at kunne tie den ihjel, fordi den er ubekvem **); men det lader

lejringsen af Paris 1870, havde taget Ophold i Belgien, fortsatte hun, pr. Correspondance, den i Paris afbrudte Undervisning, med Elever, som havde taget Ophold i England eller var forblevne paa Herresæder i de af Tyskerne ubesatte Dele af Frankrig. — Selvfølgelig blev min Uddannelse, under en saadan Paavirkning, literær paa Grundlag af de franske Klassikere, saaledes som enhver dannet Mands eller Kvindes Uddannelse i Frankrig maa være, lige meget hvad Stilling der senere vælges i Livet. — Af de Kendsgerninger, jeg hjembragte fra Paris 1882 og 1890, fremgaar, at ogsaa Kommunebørnene i Frankrig, efter Skole-Reformen, som nuudværkelig aandelig Ballast modtager en fyldig literær, paa klassisk Grundlag hvilende Kundskab.

*) Jævnfør de Ansøgninger til Undervisningsminister Hall, paa hvilke jeg vandt mit første Rejsestipendium, som jeg selv supplerede med 1800 Kr.

*) Jeg respekterer intet: „Von hören sagen“ eller Kendskab, som kun hviler paa Bøger og Dagblade, med andre Ord: hvad man kan læse sig til; der maa ses og prøves.

**) De er faa, der kan paatage sig en Skole-Undersøgelse i Frankrig med tilbørligt pædagogisk Udbytte; derfor maa vi i Danmark nøjes med at kopiere Tyskland, Schweiz eller det højest upædagogiske England.

*) Jeg var 14 Dage gammel, da en fint dannet Pariserinde optoges i mine Forældres Hus som Lærerinde for mine ældre Sødsken; det er derfor ingenlunde min Fortjeneste, om Øre og Taleorgan tidligt dannedes under Paavirkning af hendes, saa vel som min Faders korrekte og velklingende Fransk. Min den Gang formuende Fader, med sin idealistiske pædagogiske Stræben og sin ægte franske Afsky for ethvert „Jargon“, skyede ikke Omkostningerne ved at betro min Opdragelses Afslutning til den geniale *M. Charrier-Boblet*, hvis grammatikalske Arbejder var lønnede med det franske Akademis „*Prix Monthyon*“ og tjente til Lærebøger for *Louis Philippe's* Børn, ligesom hun talte blandt sine Elever *Jules Simon* og hans Børn. Det af hende skabte, berømte „*Cours d'Emulation*“ fortsættes efter hendes Død stadig i *le faubourg St. Germain*, for en udvalgt Kreds af Børn, tilhørende *la haute société parisienne*. — Da Fru *Charrier-Boblet*, under Be-